

dicappede børn. Alle, som kender familier, der har handicappede børn, ved, hvilket enormt arbejde der ligger i at få en hverdag med et handicappet barn til at fungere. Der er givet eksempler heroppefra på, at det er gået godt, og det er jo lykkeligt, for det er eksempler på, at familier er i stand til at give et enormt bidrag for at få tingene til at fungere. Men det kræver, at det er en stærk familie, og desværre er der også familier, desværre er der enkelte mødre eller fædre, som ikke har den styrke.

Det handler også om miljøforbedringer, f.eks. af arbejdsmiljøet. Det er en kendt sag, at misdannelse af fostre hænger sammen med det ydre miljø, så her kan der gøres en stor indsats.

Og så handler det for det fjerde også om at ændre holdningen til samfundsborgere, som ikke lige præcis ligner gennemsnittet. Det er klart, at de krav om at ligne gennemsnittet, som mere og mere dominerer vort samfund, bevirker, at folk, som står over for f.eks. at få et handicappet barn eller et mongolbarn, de kommer i svære, svære overvejelser.

Ved at gøre noget ved de ting kan vi derfor rent faktisk bidrage til at gøre aborttallet mindre, og her kan vi jo starte, for her behøver vi ikke at vente, til vi har ændret abortloven. På de punkter kan vi gå i gang med det samme, og det synes jeg vi skal gøre, og jeg synes især, at de, som er meget optaget af at få antallet af aborter ned, skal være med til at gøre noget ved det.

Vi støtter ikke Kristeligt Folkepartis forslag. I dag er det kun muligt, som det er blevet sagt, at få foretaget abort efter den 12. svangerskabsuge efter godkendelse fra de amtslige abortsamråd. Vi kan altid diskutere, om disse samråd dels arbejder efter de rigtige retningslinjer, dels gør deres arbejde grundigt, og sådan en diskussion vil vi altid deltage i; men vi er uenige i de ting, som Kristeligt Folkeparti lægger frem.

Vi er uenige i en fast levedygtighedsgrænse, for vi mener, afgørelsen skal bygge på en lægefaglig vurdering. Vi er uenige i den levedygtighedsgrænse, Kristeligt Folkeparti opstiller, for det er jo simpelt hen at tage det tidligst mulige eksempel på et ekstremt tidligt født barn, der har overlevet, og så sige: Det skal være levedygtighedsgrænsen! Det mener vi er forkert.

Endelig mener vi, at der i den måde, Kristeligt Folkeparti formulerer forslaget på, reelt ligger en underminering af retten til legal abort. Kristeligt Folkeparti skriver:

»Grænsen for fostres levedygtighed skal være afhængig af de til enhver tid værende lægelige, jordemoderfaglige og plejemæssige muligheder i relation til fostres overlevelsesmuligheder ved ekstremt tidlig fødsel.«

Det betyder jo, som vi alle ved, at den grænse vil komme længere og længere ned. Den dag vil selvfølgelig komme, hvor man skaber mulighed for, at fostre kan overleve stort set fra det tidspunkt, hvor de er undfanget, og set i det perspektiv og med den tankegang, der ligger fra Kristeligt Folkepartis side, er det en underminering af retten til legal abort før den 12. svangerskabsuge.

Vi forstår godt Kristeligt Folkepartis forslag i forlængelse af partiets generelle modstand mod legal abort, men det er ikke vores holdning. Vi ønsker at forsvare retten til legal abort, og derfor kan vi ikke støtte forslaget.

Tom Behnke (FP):

Jeg skal indledningsvis understrege, at Fremskridtspartiets folketingsgruppe er fritstillet i dette meget etiske spørgsmål, hvorfor min ordførertale er på egne vegne.

Jeg finder, det er godt, at Kristeligt Folkeparti rejser debatten, men samtidig finder jeg ikke, det er godt, at det overhovedet er nødvendigt at rejse den. Det er ganske uheldigt, at vi er nået dertil, at det er nødvendigt, at debatten bliver rejst, at denne problemstilling bliver diskuteret. Nødvendigheden af denne debat skyldes udelukkende, at Sundhedsstyrelsen og Justitsministeriet ikke har kunnet færdiggøre nogle klarere regler på området, selv om de rent faktisk har haft ganske lang tid til det.

Vi har i Retsudvalget bl.a. modtaget en deputation af jordemødre, som har kunnet fortælle om, at der i dagens Danmark foretages abort på levedygtige fostre, og det er nogle ganske, ganske ubehagelige beretninger, som jeg ikke skal komme nærmere ind på. Men det, der er sagen, er jo, at grænsen mellem, hvornår vi kan tale om et foster, og hvornår vi kan tale om et barn, er ganske usikker.

Det viser sig – i nogle tilfælde i hvert fald – at man står i den situation, at efter at den provokerede abort er gennemført, er man faktisk nødt til at lade barnet ligge og dø af sig selv. Det er ganske uværdigt, og derfor bør det principielt være sådan, at abort på levedygtige fostre forbydes. Problemet er imidlertid, at lægevidenskaben bliver bedre og bedre til at holde liv i yngre og yngre fostre, eller skal vi kalde det